

S akkor újra kigyúlt a szempár, csaknem az orra előtt. Úgy elvakította, mint két égő reflektor. Emka riadtan felsikoltott, ösztönösen feléje csapott. Nem talált. Érezte, hogy teljes erőből a fát találta el. A sérült keze fájdalmasat rándult. A hatalmas, fekete, szőrös szörny a magasba menekült, s aztán a kidülledt sárga szempár vészesen közeledett arcához. Emka ösztönösen keresztbe tette kezét az arca előtt, és érezte, hogy az állat teljes erejéből belekapaszkodott. Emka bársonyos bőrt és éles pengét érzett. Az ütközés erejétől elveszítette egyensúlyát, megtántorodott, és hanyatt vágódott. Fejét valami keménybe ütötte, környezete fokozatosan sötétült. Tehetetlenül feküdt a hátán, s mielőtt elsötétült volna előtte minden, még észlelte, hogy arca fölé hajol a sárga szempár...

Két személy beszélgetésére tért magához. Egy férfi és egy nő volt, s hangjuk fokozatosan erősödött, ahogy közeledtek.

– ...semmi baj, hölgyem, már rátaláltunk. A télikertbe tévedt – mondta a mély férfihang.

– Az Isten szerelmére, hogy kerülhetett oda? – kérdezte a hölgy felháborodva, amiben ráismert édesanyja hangjára.

– Bizonyára az áramszünet idején került a télikertbe. Azért nem találtuk – magyarázta a férfi, s a hangok már csaknem Emkához értek.

Emka kinyitotta a szemét, a kezén nyirkos melegséget érzett. Egy hatalmas pálma virágcserepe mellett feküdt. Mellette hasalt egy fekete macska, az nyalogatta a kezén lévő sebeket. A hasadozott levelek közt megpillantotta anyját, ahogy feléje közeledik. A tekintete haragosnak tűnt. Megállt előtte, végigmérte, ahogy ott fekszik a piszkos földön a szakadozott ruhában.

– Nézd, mit tettél a ruháddal – tárta szét tehetetlenül a karját. – Tudod, mibe került ez?

Emka felállt, végignézett rongyos ruháján, koszos mezítelen lábán és a karján lévő horzsolásokon. Az anyja kedvetlenül nézett a férfira.

– Biztos lehet abban, hogy ezt nem hagyom annyiban.

– Áruházunk nevében elnézését kérjük és biztosítjuk önt, hogy mindent megteszünk megelégedésük érdekében – mondta a férfi görcsös mosollyal.

Anyja Emka felé fordult, és a kezét nyújtotta:

– Gyere!

Emka megfogta anyja kezét, és a virágcserep mellett fekvő macskára nézett, az sárga fényű pillantást villantott feléje.

(Vércse Miklós fordítása)

Wernke Bernát

sejtésekből kibolyongva

Végh Éva úrnőnek

színek, vonalak, fények,
oszlopozódnak erre – verdeső,
sugarakba pendülve, néha
mogorván sebekre is
nehezülnek,
cseppnyiben-vagy sűrűbb
sistergésekkel bélelve, fergegetes
percekét szerevve, szemre kívánczó
nyomódásoktól átlehelődve – örök
talányok hajlanak most

közelebb – elválaszthatatlanba
telepítve minket, lépő sejtésekből
kibolyongva, álmodó homlokokra
kiáltoznak, törékeny vetődések
hangtalan zongorája regélget, sosem
vértelen, fuvallatok nyeletébe
fészkelődöttek, mikor lendületbe
égnek a mélységek, hasogatásaikból
remekségekbe... és az ideosonó
hemzsegések fel-felfodrozódnak, a
reppenő arcú karolatokra, majd harsogó
hálózódásaikból omolnak,
tova-tovahaladottan...
hullások hajnalát nekünk
juttatva –
mikor Éva, Te élesedő
sugárzataidat viszed mindig, a
rezzenő fennsíkokra, hogy
látva-lássuk lengeteg, éber,
táj, tárgy és egyéb láncolódásaid
vászonra kápráztatását... és tereléseid
mentve feszítsenek minket, ernyetegeket
mindig kikerülve...
a hunyorgásokat csak permeteg
éjszakák zsongatában menesztve –
ürülőből töltődésbe szállingóztatott
nézéseinkbe...